

holland festival '70

programma

17

Het omroep orkest
Het groot omroep koor

Luigi Cherubini

Amsterdam Concertgebouw 20 juni 15 uur

ME DEA

T
G
va
st
be
M
he
m
H
da
K
va
T

programma

20/6 Amsterdam
Concertgebouw 15.00 uur
(concertuitvoering)

MEDEA

Luigi Cherubini
Tekst François Benoit Hoffman
Dirigent Fulvio Vernizzi
Het Omroeporkest
Het Groot Omroepkoor

Magda Olivero	<i>Medea</i>
Marie Louise Gilles	<i>Neris</i>
Nelly van der Spek	<i>Glauce</i>
Mirto Picchi	<i>Giasone</i>
Henk Smit	<i>Creonte</i>
Geraldine Hacket-Jones	<i>1e dienstmaagd</i>
Sylvia Suri	<i>2e dienstmaagd</i>
Piet van Meulen	<i>Hoofd van de wacht</i>

pauze na het eerste bedrijf

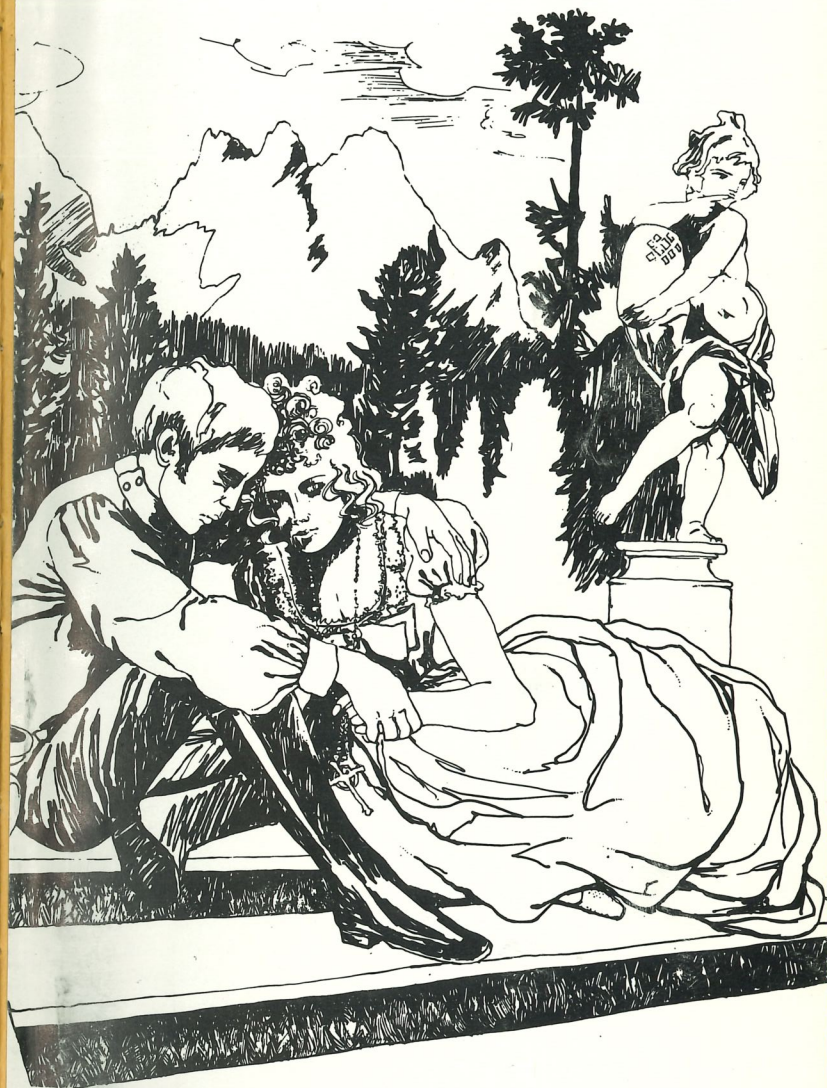
Cherubini: Medea

Maria Luigi Carlo Zenobio Salvatore Cherubini werd geboren in Florence op 14 september 1760 en stierf in Parijs op 15 maart 1842.

Na de opvoeringen van zijn opera's 'Elisa' (1794) en 'Médée' (1797) werd hij inspecteur van het zojuist opgerichte Parijse conservatorium. Hij overleefde alle regimes en in 1822 werd hij tot zijn dood de gevreesde directeur van dit conservatorium.

Toen Cherubini's opera, een machtige realisatie van een Medea-libretto van François-Benoit Hoffman voor het eerst ten tonele werd gevoerd in het

Magda Olivero als prinses Fedora Romazoff

Giordano: *Fedora (compl.)*. Magda Olivero, Mario del Monaco, Tito Gobbi ea., Choeur de l'Opéra de Monte Carlo, L'Orchestre National de l'Opéra de Monte Carlo/Lamberto Gardelli
DECCA SET 435/36 49.00

prog

pauze

Cher
Maria
14 se
Na de
inspe
alle r
conse
Toen
Franç

Théâtre Feydeau te Parijs op 13 maart 1797 heette het werk 'Médée'. Technisch gesproken was het een Franse komische opera in drie acten, een serie gezongen nummers afgewisseld met gesproken dialoog. Toen bijna precies 58 jaar later 'Medea' voor het eerst werd opgevoerd in Frankfurt-am-Main (op 1 maart 1855), was de tekst in het Duits en waren de gesproken recitatieven van muziek voorzien door de dirigent-componist Franz Lachner. Toen tenslotte 'Medea' voor het eerst werd opgevoerd in de Scala te Milaan op 30 december 1909 was de tekst in het Italiaans vertaald vanuit de standaard Duitse versie. De voorstellingen van Cherubini's 'Medea', die sedertdien plaats vonden zijn grotendeels versies van Carlo Zangarini's vertaling van de Cherubini-Lachner partituur.

Cherubini and his "Medée"

French fondness for public spectacles was gratified during the Revolution by the inauguration of magnificent national festivals, for which music was provided by composers such as Gossec, Méhul, Catel, Lesueur, and Cherubini, largely in the form of huge choral numbers and 'hymns' to be sung by the entire populace. These festivals kept alive the demand for operas with similar large musical numbers and in this way formed a historical link between old French opera and the grand opera of the nineteenth century. Interest in classical subjects did not wane during the Revolution; it is manifest in one of the operas of Luigi Cherubini (1760-1842), a Florentine who had studied under Sarti and had produced a number of serious and comic operas in Italy and London before settling permanently in Paris in 1788. Cherubini's 'Médée' (1797) is strongly reminiscent of Gluck in general plan and treatment, though in a musical idiom which is on the dividing line between classicism and romanticism, often suggesting the early style of Beethoven. This opera did not fare particularly well at Paris, but was given frequently in Germany during the nineteenth century. It was heard in Italy for the first time only in 1909; in an Italian version, with recitatives added in place of the original spoken dialogue, Médée has recently been revived with considerable success. Like the composer's other operas, it is notable for long instrumental introductions and important obligatos in the arias. Cherubini was a master of counterpoint and an important composer of church music; one of the criticisms voiced about his opera's, particularly about Médée, was that the music was 'overdeveloped', too heavily in texture - 'Too much accompaniment', Napoleon complained - and too slow in dramatic pace to be fully effective in the theatre. Still, Cherubini was one of the most influential composers of the early nineteenth century; a conservative by nature, an admirer of Mozart, distrusting Weber, and having apparently no understanding whatever for the later Beethoven, he was nevertheless almost universally admired by his professional contemporaries.

*Donald Jay Grout
(‘A short history of opera’, Columbia University Press)*

medea

Fulvio Vernizzi

Inhoud

Het libretto van Cherubini's opera 'Medea' van Benoit Hoffman is gebaseerd op een drama van Corneille. De opera werd voor het eerst opgevoerd in Parijs in het Théâtre Feydeau op 13 Maart 1797. De recitatieven werden er later aan toegevoegd door Franz Lachner. Het stuk speelt in Corinthes.

Het eerste bedrijf speelt zich af in en rondom het paleis van Corinthes heerser Creon, op korte afstand van de zee. Het is de avond van het huwelijk van Creons dochter Glauce met Jason, de onverschrokken die het Gulden Vlies aan Colchis ontrukte, een heldendaad waarbij hij werd gesteund door de gewetenloze tovenares Medea, dochter van de heerser van Colchis, die hij in ruil daarvoor huwde. Glauce is vervuld van bange voor gevoelens en ofschoon haar hofdames trachten haar gerust te stellen (Che? Quando già corona . . . Gettate lungi), vreest zij de wraakgierige woede van Medea. (Ahimé! gioir

Luigi Cherubini

vorrei). Tenslotte echter zwicht ze voor de overtuiging van haar hofdames en doet een hoopvol beroep op de Liefde om haar te helpen en te beschermen in haar huwelijk. Haar vader, koning Creon, komt binnen in diepgaand gesprek met haar verloofde Jason. Deze laatste heeft de twee kinderen van hem en Medea aan Creon toevertrouwd, die ze in de tempel laat opvoeden. Het volk van Corinthes, dat woedend is over de vele misdaden van hun moeder en niet in staat is de hand te leggen op de dame zelf, eist het bloed van de kinderen op als boetedoening voor de schuld van hun moeder. (Toen zij wegvluchtte van haar woedende familie na de diefstal van het Gulden Vlies had Medea vele slechte daden begaan, zelfs haar eigen broer vermoord teneinde haar man veilig te stellen voor zijn achtervolgers). Creon wil echter niet toegeven aan de bloeddorstige eis van zijn volk en belooft Jason, dat hij zijn kinderen zal blijven beschermen en voor hen zal blijven zorgen. In het bijzijn van het gehele volk overhandigen Jason en zijn Argonauten (O bella Glauce) het gestolen Vlies aan Glauce. Bij het noemen van de diefstal van Colchis komen de bange voor gevoelens van Glauce terug. Jason stelt zijn bruid gaarne gerust door uitdrukkelijk te verklaren, dat Medea niet langer macht over hem heeft nu zijn ogen zijn geopend. Maar ook Creon drukt zijn vrees en twijfels uit. (Ah! già troppò turbo . . . Pronube dive). Ondertussen roept de bevolking zegeningen af van de hemel over het gelukkige paar (Dio d'amor! dolce Imen).

Dan komt er een kapitein van de wacht binnen en deelt mede, dat er een mysterieuze gesluierde dame is aangekomen. Dit blijkt niemand anders te zijn dan Medea, gekomen om haar rechten op Jason op te eisen. Haar verschijning veroorzaakt een sensatie – de Argonauten willen haar dadelijk over de kling jagen, terwijl het volk van Corinthes liever zou willen vluchten om hun huid te redden. Medea weet hen gerust te stellen; zij komt voor Jason, die nogmaals heftig ontkent dat zij enig verder recht op hem kan doen gelden. Creon komt boos tussenbeide en zegt haar, dat zij nu als een vrije vrouw kan vertrekken, maar dat zij wellicht morgen een gevangene zal zijn als zij verkiest te blijven. Medea vertelt hem verbolgen dat als hij kan dreigen, zij dit ook kan. Laat Jason Glauce maar huwen, dan zal zij – Medea – haar gelukkiger rivale vervolgen tot aan een onaangename dood. Tijdens een bezielend ensemble waarschuwt Creon haar op te passen – de poorten van de Hel staan reeds voor haar open. Aan het slot gaan allen weg, behalve Jason en Medea.

Dan (Taci, Giason) begint Medea met alle middelen uit haar geduchte arsenaal (Ricordi il giorno . . . Dei tuoi figli) haar afgedwaalde echtgenoot te vleien en te flemen, doch zonder resultaat. Dan roep zij alle helse machten aan (Nemici senza cor) tot getuige, dat dit huwelijk niet zal plaatsvinden. Beiden betreuren (O fatal vello d'or) de moeilijkheden, die over hen zijn gekomen door de diefstal van het fatale Vlies. Tijdens haar vervloekingen smeekt Jason Medea om weg te gaan, haar herinnerend aan Creons dreigende wraak (Possente è il re); zij snelt haar dood tegemoet. Doch Medea blijft uitdagend en roept vervloekingen af over haar vroegere echtgenoot en zijn jonge bruid.

Het tweede bedrijf speelt zich af in een vleugel van Creons paleis. Een grote deur aan het uiterste einde van de kamer leidt naar de tempel. Medea (Soffrir non posso) gordt zich opgewonden aan ten strijde tegen het noodlot, als haar toegewijde vertrouweling Neeris binnenkomt om haar te zeggen, dat een rumoerige menigte om haar bloed roept; zij dringt er bij haar aan onmiddellijk te vluchten. Doch Medea verklaart vast van plan te zijn te blijven, teneinde zowel de haat van het gespuis als Creons bedreigingen te trotseren. Deze

medea

laatste komt nu aan, vergezeld van zijn gevolg. Medea past al haar listen op de koning toe (Se cagonai gravi lutti) en, tijdens een daaruit voortvloeiend langdurig duet en na aanzienlijke aarzelingen van zijn kant slaagt zij er in zijn toestemming te verkrijgen om nog één dag langer in zijn koninkrijk te mogen blijven, ofschoon hij zegt te weten (So che da mia bontà), dat hij dit zal berouwen. Creon waarschuwt haar, dat zij er spijt van zal krijgen als ze op de derde dag nog niet is vertrokken. Terwijl de koning doorgaat haar te waarschuwen voor de wraak die haar te wachten staat, blijft Medea verwensingen afroepen van de hemel, terwijl Neris zenuwachtig probeert haar ervan te overtuigen, dat zij haar misnoegen moet matigen en trachten Creons toorn gunstig te stemmen.

Ter afsluiting van het voorgaande geeft Neris (Medea, o Medea), die de sombere stilte waarin Medea zich thans hult niet durft te verbreken, uitdrukking aan haar eeuwigdurende toewijding (Solo un pianto) aan haar ongelukkige meesteres. Als zij weer tot zichzelf komt zweert Medea, dat zij van plan is volledig en vreselijk wraak te zullen nemen tijdens de ene dag uitstel, die Creon haar heeft toegestaan. Neris waarschuwt haar zich nu terug te trekken, daar Jason naderbij komt, doch Medea weigert en blijft om hem het hoofd te bieden. Jason (Novella strana appresi) is verrast en achterdochtig als hij verneemt, dat zij van Creon toestemming heeft verkregen om haar verblijf in zijn koninkrijk te verlengen. Medea smeekt hem om haar kinderen terug te geven. Als hij dit heftig weigert, is zij zeker van haar wraak (O gioia) – hij houdt nog steeds van hen! En als zij dan net doet alsof zij over hen weent (Figli miei, miei tesor), wordt Jason milder gestemd (O dolor! O pensier). Zijn gedachten gaan terug naar de eerste gelukkige tijd van hun liefde – gedachten die hij onmogelijk uit zijn geest kan verbannen. En terwijl Medea grimmig in zichzelf lacht en zichzelf belooft, dat hij duur zal betalen voor haar geveinsde zuchten, valse tranen en gefingeerde gesteun, fluistert hij een vurig gebed voor haar toekomstig geluk.

Zodra Jason haar heeft verlaten, stuurt zij een verbaasde en zwak-protesterende Neris weg om de kinderen te gaan halen (O buona Neris, va). Haar vertrouweling moet ook een diadeem en een mantel, die Medea doordrenkt heeft met zelfverzonden toverkracht, voor Glauce meenemen als huwelijks-geschenk. Tegenover Neris' verbazing belooft zij het hoe en waarom van de zaak binnenkort te zullen onthullen.

Daarna schrijden Creon, de hofhouding, Glauce, Jason en de priesters op de tonen van een plechtige mars achter elkaar de tempel binnen, terwijl het volk buiten samenstroomt. Terwijl de deelnemers aan de plechtigheid en de bevolking buiten de zegen van Hymen (Dio dell'amore) over het huwelijk afsmeaken, ziet Medea met duivels leedvermaak aan hoe de gebeurtenissen een duistere ommekeer gaan nemen (Ah! triste canto). De Hogepriester stort plengoffers uit en steekt wierook aan. Op haar beurt roept Medea de goden aan (Ascolta ancor) om haar boze opzet te ondersteunen. Hun gejuich (zij bedoelt hier de geliefden, het Hof, het volk en de koning) is nutteloos, zegt ze. Glauce behoeft slechts het diadeem, dat zij haar heeft gezonden, op haar hoofd te plaatsen en zij zal dood neervallen. Allen verlaten de tempel en keren naar het paleis terug onder het zingen van de koorzang: Deh! posa al crin (O, plaats de heilige bloem). Medea klemt zich aan het altaar vast en vraagt om teruggave van die trouw, die Jason haar eens plechtig heeft beloofd en daarna verraden, of anders om de goedkeuring der goden over haar wraak.

Het derde bedrijf speelt zich af op een dichtbegroeide bergachtige plek, die

uitzicht biedt op het paleis van Creon. Dichtbij is een tempel. Een vleugel van het paleis is zichtbaar. De hemel is verduisterd en het onweert.

Neris komt uit de koninklijke appartementen met Medea's kinderen. Zij draagt het diadeem en de mantel, die voor Glauce bestemd zijn. Als zij de vleugel van Glauce binnengaat, daalt Medea langzaam de helling af. Ze wacht even voor de tempel om de hulp van de goden bij haar snode plannen nogmaals af te smeken (Numi, venite a me). Zij is ten prooi aan een heftige tweestrijd tussen haar natuurlijke genegenheid en haar voornemen om haar eigen kinderen te doden – omdat ze ook van Jason zijn, en ze hem zo afgrijselijk verdiet kan berokkenen. Als Neris ze bij haar brengt, wijst zij ze heftig af (Lontan! serpenti). Als Neris haar wrede plan onderkent, probeert ze haar tot rede te brengen (O dei del cielo). Milder gestemd (Del fiero duol) drukt zij de kinderen aan haar hart. Dan echter kruist de gedachte aan Jason (Ah! il pensier di Giason) opnieuw door haar hoofd, haar woede ontsteekt opnieuw en Neris begrijpt, dat er gevaar bestaat dat zij haar onnatuurlijke plan zal uitvoeren (D'amore il raggio).

Medea vraagt Neris hoe Glauce haar geschenken heeft ontvangen en, als zij hoort dat haar rivale overweldigd was van vreugde en van plan is ze dadelijk te dragen, vertrouwt zij haar vertrouweling toe, dat zij er een betovering op heeft gelegd en dat Glauce zal sterven zodra zij het diadeem op haar hoofd plaatst.

Neris hoopt, dat deze harde wraakneming haar meesteres tenslotte tevreden zal stellen en verwijderd de kinderen haastig om ze in de tempel veilig geborgen te doen zijn. Alleen gelaten is Medea ontzet (E che? Io son Medea) bij de gedachte, dat zij zo weekharig is geweest om terug te deinzen voor de volledige uitvoering van haar wraakgierig plan. Tenslotte slaagt zij er in (O vile mio cor) haar 'moed tot het uiterste op te schroeven'.

Thans hoort men het volk, dat de dood van Glauce betreurt (Oh dei, pietà di noi), terwijl Jason zijn verloren bruid beweent en om haar rouwt (Trista Glauce fedel). Niemand schijnt er aan te twifelen, dat dit het werk is van Medea. Men eist haar leven op.

Met duivels leedvermaak juichend over het verdriet van Jason (Tu Glauce piangi sol) dringt Medea er bij hem op aan nog meer bittere tranen te bewaren voor de dood van zijn kinderen. Als Jason, de soldaten en de menigte zich het toneel ophaasten, glipt zij de tempel in en sluit de poorten.

Gezamenlijk bejammeren Jason en de anderen de wrede dood van Glauce, en drukken hun vrees uit over het lot van de kinderen. Waar zijn ze?

Tenslotte (Oppressa cada al suolo) stemt Jason toe in de eis van het volk om Medea ter dood te brengen.

Plotseling komt Neris de tempel uitstormen. Ze roept dat Medea hevig jacht maakt op de kinderen en dringt er bij Jason op aan tussenbeide te komen voordat het te laat is. Jason rent naar de tempel, doch de deuren gaan open en tonen Medea, zwaaiend met haar dolk in de lucht en omringd door de furies. Allen weifelen ontsteld.

Jason wil weten (Che ti fecer) wat de kinderen hadden gedaan om door haar gedood te worden. Medea antwoordt: het waren jouw kinderen! en voegt er aan toe, dat zij Jason spoedig weer zal ontmoeten – op de oevers van de Styx, waar zij heengaat om op hem te wachten. Dan grijpt ze een brandende fakkel van het altaar en steekt de tempel in brand, die spoedig in vlammen ondergaat. Allen wijken terug in afgrijzen en vluchten.

medea

Synopsis

The libretto of Cherubini's opera *Medea* is by Benoit Hoffmann, and is based on a tragedy by Corneille. It had its first performance in Paris at the Théâtre Feydeau on March 13, 1797. The recitatives were added later by Franz Lachner. The action of the piece takes place in Corinth. Act I is laid in the precincts of its ruler, Creon's, palace, in sight of the seashore.

It is the eve of the marriage of Creon's daughter, Glauce, to Jason, the intrepid snatcher of the Golden Fleece from Colchis, an exploit in which he was seconded by the unprincipled sorceress Medea, daughter of the ruler of Colchis, whom in return he married. Glauce is filled with foreboding and, though her handmaidens would reassure her (*Che? Quando già corona . . . Gettate lungi*), she dreads the vengeful fury of Medea. (*Ahimé! gioir vorrei*). Finally, however, yielding to her handmaidens' persuasions, she calls hopefully upon Love to aid and protect her in her marriage.

Her father, King Creon, enters, deep in conversation with her betrothed, Jason. The latter has entrusted his two children by Medea to Creon, who is having them reared in the Temple. The people of Corinth, infuriated by their mother's many crimes and being unable to lay hands on the lady herself, are demanding the blood of the children in expiation of the mother's guilt. (Fleeing from her enraged family after the rape of the Fleece, Medea had committed many evil deeds, even murdering her own brother, in order to save her husband from his pursuers. (Creon, however, will not accede to the people's bloodthirsty demand and promises Jason that he will continue to protect and care for the children.

In the presence of all the people, Jason and his Argonauts (*O bella Glauce*) present the purloined Fleece to Glauce. At the mention of the theft from Colchis, Glauce's forebodings return. Jason would fain reassure his bride, stating categorically that, his eyes now being opened, Medea has no further power over him. But Creon, too, (*Ah! già troppo turbò . . . Pronube dive*) voices fears and doubts. Meanwhile, the populace (*Dio d'amor! dolce Imen*) hale down blessings from the skies on the happy pair.

A captain of guards now enters to tell of the advent of a mysterious veiled lady. This turns out to be none other than Medea, come to claim her rights in Jason. Her appearance creates a sensation – the Argonauts would straightway put her to the sword, whilst the people of Corinth mindful of their skins, would rather flee. Medea turns to reassure them – her errand is to Jason, who once more hotly denies that she has any further claim upon him. Creon angrily intervenes to tell her that she may depart now a free woman, but if she should choose to remain, tomorrow may find her a prisoner. Incensed, Medea tells him that if he can threaten, so can she! Let Jason marry Glauce and Medea will pursue here more fortunate rival to an unpleasant death. During the course of a rousing ensemble, Creon warns her she should beware – Hell's maw already gapes for her. At the close of the ensemble, all exeunt, save Medea and Jason.

Now, (*Taci, Giason*) Medea turns to wheedling and coaxing her errant husband by every means in her formidable armoury (*Ricordi il giorno . . . Dei tuoi figli*), but to no avail. She then (*Nemeci senza cor*) calls upon all the powers of hell to witness that this marriage shall not take place. Both bewail (*O fatal vello d'or*) the trouble brought upon them by the theft of the fatal Fleece. Amid her cursus, Jason bids Medea begone, reminding her (*Possente è il re* of Creon's threatened vengeance – she is running to meet her death. But Medea remains defiant and calls down cursus upon her erstwhile husband and his young bride.

Luigi Cherubini

Magda Olivero

Act II is laid in a wing of Creon's palace. A great door at the far end of the chamber leads into the Temple. Medea (*Soffrir non posso*) is girding excitedly against fate, when her devoted confidante Neris enters to tell her of a riotous mob yelling for her blood, and urges her to fly forthwith. But Medea states her firm intention of remaining to outface both the hatred of the mob and Creon's threats.

The latter now arrives accompanied by his suite. Medea (*Se cagonai gravi lutti*) turns all her wiles upon the King and, during the course of the ensuing lengthy duet, after considerable hesitation on his part, succeeds in wheedling his consent to her remaining in his kingdom for one day longer, though he says (*So che da mia bontà*) he knows he will rue it. Creon warns her that, if on the third day she is not gone, she will regret it. As the King continues to warn of vengeance in store, Medea calls down curses from heaven, whilst Neris nervously tries to persuade her to moderate her spleen and attempt to placate Creon's wrath.

Upon the conclusion of the foregoing, Neris (*Medea, o Medea*), not daring to break in upon the sombre silence in which Medea is now plunged, yet voices (*Solo un pianto*) her eternal devotion to her unhappy mistress. Coming to herself Medea vows her intention of extorting full and horrible revenge during the course of the one day's reprieve Creon granted her.

Neris now mains her to withdraw as Jason is approaching, but Medea will not, and remains to face him. Jason (*Novella strana appresi*) is surprised and suspicious to learn that she has obtained permission of Creon to prolong her stay in his kingdom. Medea begs him to return her children to her. When he

medea

vehemently refuses to do so, she (*O gioia*) is sure of her revenge – he still loves them! And when (*Figli miei, miei tesori*) she makes a great show of weeping over them, Jason (*O dolor! O Pensier*) is softened. His thoughts turn to their first happy time of love – thoughts he is unable to drive from his mind. And, whilst Medea laughs grimly to herself, promising he shall pay dear for her feigned sighs, false tears and figmentary groans, he breathes a fervent prayer for her future happiness.

As soon as Jason has left her, she (*O buona Neris, va*) despatches a wondering and feebly remonstrating Neris to fetch the children to her. The confidante is also to take a diadem and robe, which Medea has impregnated with spells of her own devising, to Glauce as a wedding gift. In face of Neris' surprise, she promises to reveal the why and wherefore of the matter to her in due course.

Now, to the strains of a Grand March, Creon, Court, Glauce, Jason and Priesthood file into the Temple, whilst the people crowd outside. As the participants in the ceremony and the populace outside invoke the blessing of Hymen (*Dio dell'amore*) upon the marriage, Medea (*Ah! triste canto*) gloats over the black turn events are about to take. The High Priest pours libations and kindles incense. Medea, in her turn, calls upon the gods (*Ascolta ancor*) to aid her black designs – Their – meaning lovers, Court, people and King – jubilations are vain, she says. Let Glauce but place the diadem she has sent her upon her head and she will fall dead. All leave the Temple and return to the palace, during the chanting of the chorus: *Deh! posa al crin* (*Oh, place the sacred flower*). Medea clings to the altar and asks for the return of that troth which Jason had once pledged to her and then betrayed, or else let the gods smile upon her revenge.

Act III is laid in a densely-wooded mountainous spot, overlooking Creon's palace. There is a temple nearby. A wing of the palace is visible. The sky is overcast and it is thundering.

Neris comes from the Royal Apartments with Medea's children. She is carrying the diadem and cloak destined for Glauce. As she enters Glauce's wing, Medea comes slowly down the mountain slope. She pauses before the Temple yet again to invoke (*Numi, venite a me*) the help of the gods in her nefarious schemes. She is prey to a fierce struggle between natural affection and a determination to slay her own children – because they are Jason's, and to cause him ghastly pain. When Neris brings them to her, she (*Lontan! serpenti*) volently repulses them. Learning of her fell purpose, Neris (*O dei del cielo*) attempts to reason with her. Softened (*Del fiero duol*) she presses the children to her heart. Then (*Ah! il pensier di Giason*) the thought of Jason crossing her mind once more, her rage rises again and Neris (*D'amore il raggio*) realizes that she is in danger of carrying out her unnatural design. Medea asks Neris how Glauce received her gifts and, when she learns that her rival was overwhelmed and delighted and purposes wearing them immediately, she confides to her confidante that she has put a spell upon the finery, and, if Glauce do but place the diadem upon her head, she will die. Neris hopes that this harsh revenge will finally satisfy her mistress, and she hastily removes the children out of harm's way into the Temple.

Left alone, Medea (*E che? Io son Medea*) is appalled to think that she should grow so soft as to shrink from carrying out her vengeful purpose to the full. She finally succeeds (*O vile mio cor*) in 'screwing her courage to the sticking point'.

Now the people (*Oh dei, pietà di noi*) can be heard deploring Glauce's

death, and Jason (*Trista Glauce fedel*) bewails, and mourns for, his lost bride. No one seems to doubt but that it is the work of Medea. Her blood is demanded. Exulting gloatingly over Jason's grief (*Tu Glauce piangi sol*) Medea urges him to save still more bitter tears for the deaths of his children. As Jason, soldiers and populace coming rushing on to the scene, she slips into the Temple and locks the gates. In an ensemble, Jason and the rest bewail Glauce's cruel death and express their fears for the children's fate. Where are they? At last (*Oppressa cada al suolo*) Jason agrees to the people's desire to put Medea to death.

Suddenly Neris comes bursting from the Temple. She cries that Medea is in hot pursuit of the children and urges Jason to intervene before it is too late. Jason starts towards the Temple, but the doors open to reveal Medea brandishing her dagger aloft and surrounded by the Furies. All are halted in consternation.

Jason demands (*Che ti fecer*) to know what the children had done that she should kill them. Medea replies: They were your children! and adds that she will soon meet Jason again – on the banks of Styx, whither she goes to await him. Then, snatching a burning torch from the altar, she sets light to the Temple which soon collapses in flames. All back away in horror, and flee.

Het Omroep Orkest

Het Omroep Orkest is één van de vijf orkesten van de Nederlandse Omroep Stichting. Het werd in 1945 samengesteld en bestaat uit 73 musici.

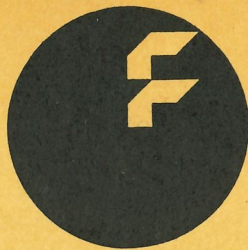
Het orkest geeft jaarlijks met Willy Busch en Piet Dekker als concertmeesters en Harold de Sterke en Herman Wiegman resp. als solo-cello en solo-alt ongeveer 100 radioconcerten, waarvan vele in het openbaar. Tevens is het orkest sinds 1969 betrokken bij de opera-uitvoeringen in samenwerking met de Nederlandse Opera Stichting (het laatst in 10 uitvoeringen van Puccini's *Tosca*). Ook concerteerde het orkest in de loop der jaren in België, West-Duitsland en Zwitserland.

Vaste eerste dirigent is Henk Spruit. Ook de N.O.S.-dirigent Leo Driehuys leidt regelmatig het orkest. Voorts werd het geleid door vele Nederlandse en buitenlandse gastdirigenten, o.a. Carlo Maria Giulini, Paul Hupperts, Bogo Leskovic, Nikolai Malko, Hugo Rignold, Fulvio Vernizzi, Albert Wolff, Charles de Wolff, Dean Dixon, Franz Allers, André Vandernoot, Yvon Baarspul, Aäron Copland, Francesco Mander, Roberto Benzi, Anatole Fistoulari.

Het Groot Omroepkoor

Het Groot Omroepkoor van de N.O.S. dat werd opgericht in 1945, wordt gevormd door 80 zangstemmen, te weten 23 sopranen, 20 altten, 19 tenoren en 18 bassen.

Van dit ensemble kunnen verschillende formaties worden gevormd, zoals een

ensemble van 63 personen, van 45, van 35, van 28, een vrouwenkoor (45), een mannenkoor (37) en een kamerkoor (17). Het repertoire van het Groot Omroepkoor bestrijkt het gebied van de oratoria, opera, operette, evenals dat van de à capella-werken uit de middeleeuwen tot het hedendaagse en koorwerk met begeleiding van allerlei ensembles.

In het algemeen treedt het Groot Omroepkoor op met de vijf orkesten van de N.O.S., maar het koor concerteert ook met het Concertgebouworkest en het Residentie-orkest.

Een groot aantal gastdirigenten heeft het Groot Omroepkoor geleid: Eduard van Beinum, Paul van Kempen, Antal Dorati, Jean Fournet, Bernard Haitink, Erich Leinsdorf, Ferdinand Leitner, Nicolai Malko, Pierre Monteux, Willem van Otterloo, Carl Schuricht, Albert Wolff, Eugen Jochum, Carlo Maria Giulini, Roberto Benzi, Hugo Rignold en Bruno Maderna.

Het Groot Omroepkoor en zijn formaties hebben drie vaste dirigenten: Meindert Boekel, Antoon Krelage en Carl Laßut.

Het koor heeft concertreizen gemaakt door België, W. Duitsland, Zwitserland, Italië en Frankrijk.
